

BARNA-SÍÐAN

Veitst tú, hvør móðir Terese er?

Hon er ein nunna úr Jugoslavia, sum nú í meira enn 50 ár hevur arbeitt fyri at bota um korini hjá tí allar-fátækasta fólkinum í India. (Hon hevur búið í Calcutta síðani 1929). Í 1948 stovnaði hon nunnu-felagsskapin »Kærlæikans sendiboð«. Hesin felagsskapur virkar nú í øllum indiskum storbýum.

Lands-skúlafrýsitingin hevur júst nú ein film um móðir Terese til láns. Bið lærara tín um at læna tann filmin, so títt kunnu fáa høvi til at síggja hann í skúlanum.

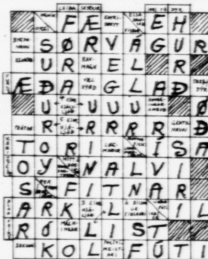

Um tú hoyrdi seguna um biddaradrongin Jugga í barnaútpápinum, so veitst tú, hvat »Kærlæikans sendiboð« gera

Loysnin á kross-orðagátuni:

Vinnarar:
Annika & Henning
Nicodemussen & Sandi.

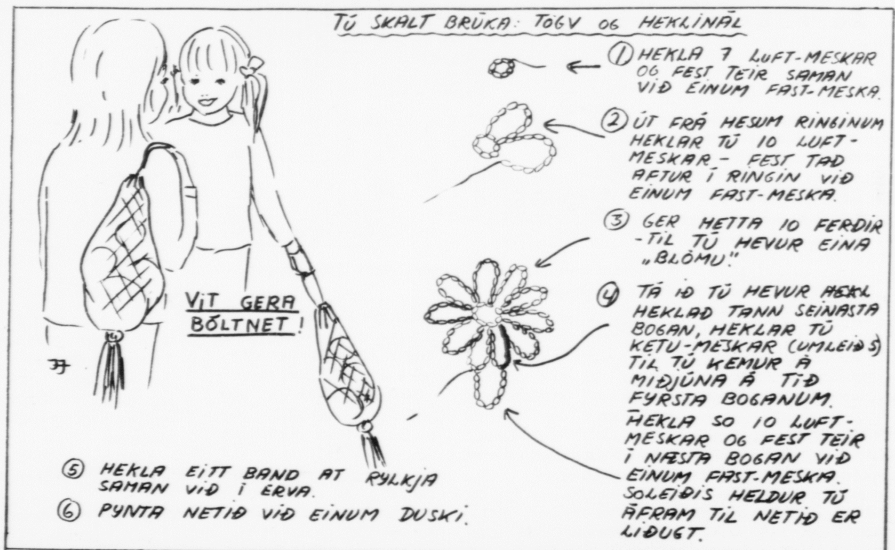
Tey hava fingið eina bók sendandi.

Í hvørjum av hesum setningunum er krógvað eitt fiskanavn:

1. Óli fer ikki við, men Per skal við til útróðrar.
2. Tá ið tú hevur fyllt sekkin við rusk, rubba so kjaftbandið væl fyri.
3. Jú, álvaratos, kurvin var rokað av røstum høgum.
4. Hóast húsini vóru stór og rúmlig, vildu tey ikki hýsa honum.
5. »Óngantið havi eg sæð so ljótan fisk«, ótadist Hanus.
6. Ólavuri Lon gav mær 100 kr. fyri ómakin.
7. Drongurin kulkaði mjólkina í seg.
8. Vensil datt á sjógv.
9. Jákups ílæt við flidum hvølvdist niðri á sandinum.

Skriva tey 9 fiskanøvnini á ein seðil, og send hann til Inge Johannesen, Viðareidi, innan komandi leygar-dag.
Lutakast verður um eina føroyska barnabók.
Minst til at skriva navn títt og aldur á seðilin — um tit eru fleiri lørn, sum loysa sarnan, so ber væl til at leggja fleiri seðlar í sama brævbjálva.

LOYNIHELLIÐ

eftir J. M. Neale

Miseydnaðar snildir

13. partur:

»Út skulu tey koma, tað er einki við at gera. Lurta nú!«

Mennirnir fluttu seg nú longur burtur, fóru longur inn í gjónna. Pambo varð liggjandi í rivuni pinna-stillur. Tað tyktist at ganga so long tíð áður enn herhövdingin og menn hansara vóru aftur. Tey gingu tætt framvið rivuni í klettinum og Pambo hoyrði herhövdingin siga: »Um tað eydnast hjá tær, trælur! — Eg vil í hvussu er lata landshövdingin frætta um tinar snildir. Og um tað eydnast tær at lumpa tey kristnu — ja, so ert tú ein eydnamaður!«

Pambo var so lúgvaður, at hann sovnaði skjótt aftur. Um middagsleitið vaknaði hann aftur, fór eftir vatni og fekk sær at eta. Tástani sá hann, at longur inni í rivuni var ein bugur, og at rivan gekk longur inn í fjallið hinumegin bugin. So avgjörði hann, at hann skuldi leggja seg longri inni komandi nátt; hann hentaði sær síðani eitt sindur av grasi, so at hann ikki skuldi liggja á berum kletti. Tá fekk hann tað hugskotið at fara aftur í Pan-hellið eftir eini rekkjuvæð, og kanska fann hann eisini eitt sindur av mati afturat. Best um hann fór hagar longu komandi nátt. Knappliga hoyrdust aftur fótatet í gjónni, og síðani hoyrði hann mannarnál beint uttan fyri skýli sinum.

»Her er eitt rivuskapili!« segði herhövdingin. »Her kunnu vit seta okkum at biða, til tað verður myrkt. Tí um tey høvdu sæð okkum, so hevði alt verið spilt.«

»Ert tú nú visur í, at tað fer at bera til, trælur?« spurdi Cajus.

»Púra visur í tí, harri! — Eg havi sæð og hoyrt so mikið til handa trúarflokkin, at eg veit, hvussu tey hugsa og gera. Eg eri visur í, at eru tey uppi í hasum holum, so skal bræv mitt ivaleyst lokka tey fram! — Tað er ófatiligt, men hafi fólkin gera alt, sum tey kunnu, bert fyrri at hjálpa einum, sum er í neyð. Hóast tað kann kosta teimum livið. — Hitt árið, tá ið

hin ringa pestin gekk — eg var tiggju ára gamal tá — ja, tað var ótrúligt, so nógv tey tá gjördu at hjálpa teimum sjúku! Tey hjálptu uppá tey, gövu teimum at eta og drekka, hugsaðu einki um, at tey sjálvi kunnu verða smittað við sjúkuni. Ja, tey jarðaðu eisini tey deyðu! Tað var eitt arbeiði, sum eingin annar vildi gera. — Hevði tað so bara verið sínum egna fólki, tey hjálptu so uppá, men tað var tað sama, um tað var púra fremmant fólk. Tey komu eisini til okkara, og tey lokkaðu pápa mín at trúgva sum tey!«

»Hvussu gekk tað til?« spurdi herhövdingin. »Kanst tú ikki til stuttleikar siga okkum tað seguna. Men tosa ikki ov hart! — Og tú Cajus, hav tú eyguni eftir holum!«

»Pápi mín hevði keypt seg leysan, og hann hevði fingið sær eina litla sølubúð við kókum og góðgæti. Sølubúðin hjá honum stóð í tí niðara býarpartinum við tempul Dioskuranna, tá ið pestin knappliga fór at ganga. Helst okið rundan um hetta templið varð illa roynt av sjúkuni, sum aloftast byrjaði at ganga um várið og helt á líka til Sirius-mánaðin var liður. Í tvey ár hevði tað eydnast pápa at sleppa undan sjúkuni. Triðja árið hendi tað so ein dagin, at harri mín sendi meg oman á bryggjuna. Hann væntaði at ein av viðskifta-monnum hansara í Róma fór at koma at vitja, og hann bað meg fara oman at taka imóti honum. Hesin vinur hansara kom ikki, allarlíkt hevði hann frætt, at pestin var farin at ganga aftur, og tá ið so var, var tryggari at vera í Róm. Men sama gjörði! Eg hugsaði sum so: Tú hevur góða tíð nú, tú skuldi farið at vitja pápa tín.

Tá ið eg kom inn í fátækliga hús hansara, lá pápi í songni og eymkaði og gav seg. Tann gamla konan, sum helt hús hjá honum, stórgræt, vriggjði hendur sínar og rópti: »Hann hevur pestina! — Hann hevur pestina!« Tað fyrsta eg hugsaði var: »Slepp tú tær bara avstað aftur. Her er einki hjá tær at gera! Tú fært bara smittuna sjálvur! Men so halsaði eg um og segði við meg sjálv: Kanska er tað als ikki so galið, og menniskjan kann bara eina ferð fara um deyðans á. Og so var tað pápi mín afturat.

Framhald